

flag, ikke fordi jeg jo i Almindelighed maa erkende Nødvigheden af de Bemærkninger, som den ærede Minister nylig har fremsat om Nødvigheden af at støtte Kommunen i dens indre Styrelse, men fordi det bestaaende Forhold ofte har givet Anledning til Misbrug med Hensyn til Valglisternes Affattelse. Der er mig Tilfælde bekendt, og det ikke saa ganske saa, hvor man har set, at et aldeles eiendommeligt Uheld, som har rammet et eller andet Distrikt, har foranlediget, at man fra Kommunens Side er kommen til Hjælp f. Ex. ved at give, hvad man kalder billigt Brød, det vil sige ved at nedsætte Prisen paa Brødet, uden at dette i en længere Mærkelse har foranlediget, at Valgere ere blevne udstrøgne af Valglisterne; men ere disse saa ved Afstemningerne ved Valgene gaaede en anden Vej end den, Formanden i Kommunalbestyrelsen fandt rigtig, har man pludselig set dem forsvinde fra Valglisterne, uden at Valgerne have vidst deraf, før de kom paa Valgdagen og vilde stemme. Saa vare de udstrøgne af Valglisterne, og der blev da givet som Grund, at det var, fordi de i sin Tid havde faaet Fattigbrød. Der var nu ikke Stort at gjøre ved denne Sag. I et af Tilfældene blev der indgivet Klage, hvortil jeg selv medvirkede; men der kom intet Resultat deraf. Der blev sagt, hvad der jo ogsaa i Almindelighed er sandt, at det var de Paagjældendes egen Sag at paase, om de vare opførte paa Valglisterne, og, naar de ikke i Tide havde paafet dette, kunde de ikke beklage sig over, at de vare udstrøgne. Bevæde Grunden til, at de vare udstrøgne, paa en Feiltagelse, saa maatte de have paatalt dette i Tide. Det er for at undgaa slige Feiltagelser, at det forekom mig mig at være en praktisk Vej, naar det blev sagt, at efter 5 Aars Forløb ere de politiske Rettigheder vendte tilbage til de Paagjældende. Men jeg kan ikke negte, at dette ogsaa har sine Misligheder, og af de Grunde, som den ærede Minister nylig har anført, vilde jeg anse det for langt heldigere, om man kunde gaa den Vej, han hentydede til, nemlig med Hensyn til selve Valgloven at foretage saadanne Forandringer, at der kunde blive nogenlunde Betryggelse i saa Henseende. Navnlig tror jeg, at Valglisterne bør affattes under et strengere Ansvar, end det hidtil har været Tilfældet; thi der finder med Hensyn til Valglisternes Affattelse saa lidt Kontrol Sted, og de blive paa mange Steder affattede paa en saa skjodesløs Maade, at man ikke kan Andet end finde Valgretten meget lidet betrygget under saadanne Forhold. Det maa nemlig erindres, at der er meget saa Valgere, naar man ser hen til den store Almindelighed, der i den Tid, da Listerne ere fremlagte til Eftersyn forvisse sig om, at de ere optagne paa Listerne, saa at det først er bagefter, naar de ville afgive deres Stemme, at de komme til Kundskab om, at man uretmæssig har berøvet dem deres Valgret. Naar den ærede Minister vil virke i den Retning,

han nys antydede, vil jeg anse det for at være en heldigere Vej, og i saa Tilfælde vil jeg ikke understøtte det foreliggende Forslag, hvad jeg ellers vilde være tilbøjelig til.

Ninestad: Forfaauidt den ærede Minister i Dag udtalte sig om Spørgsmaalet om, hvorvidt man kunde give en Bestemmelse om, at Sygeunderstøttelse ikke skulde betragtes som Noget, der havde Indflydelse paa de Vedkommendes politiske Rettigheder, ikke skulde betragtes som Fattighjælp, saa er jeg fuldkommen enig med ham, saaledes som jeg udtalte forleden Dag, i ikke at anse en saadan Bestemmelse som forenelig med Grundloven, dog ikke ganske af den Grund, som den ærede Minister anførte, nemlig den, at Sygehjælp, i alt Fald den Gang, Grundloven blev givet, var en Fattigunderstøttelse, og at den altsaa fremdeles maa have den Virkning, som den den Gang havde; thi det vilde jeg ikke betragte som afgjørende, hvis man virkelig kunde give Sygeunderstøttelse eller Sygehjælp en saadan anden Karakter og Væsen, at den i Sandhed kunde siges at ophøre at være en Fattighjælp; saa vilde jeg ligesaa lidt betragte det som en Hindring for at lade de Personer, der modtage Sygehjælp, beholde politiske Rettigheder, som jeg har anset det for at være en Hindring for at vedtage Loven om Uæresopreisning, at derved Personer fik Valgret og politiske Rettigheder, som i Følge Grundlovens Bestemmelser ikke i og for sig vilde have dem (Winther: Hør!). Jeg veed ikke, om jeg kan acceptere det „Hør“, som det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgreds (Winther) gav, idet det muligvis beror paa en Misforstaaelse af, hvad jeg sagde. Min Mening er nemlig kun den, at med Hensyn til Ordet „uberygtet“ i Grundloven var Forholdet det, at det overlodes til enhver Tids Lovgivning at bestemme Begrebet om Berygtethed og Uberygtethed, og at der derfor ikke var noget Grundlovsstridigt i Loven om Uæresopreisning; men Grunden til, at jeg med Hensyn til Sygeunderstøttelse maa hævde, at det vil stride imod Grundloven ikke at betragte den som en saadan Fattigunderstøttelse, der havde Indflydelse paa Vedkommendes politiske Rettigheder, er den, at Understøttelsen jo i Virkeligheden er en Fattigunderstøttelse, naar den udrædes af den samme Kasse, af den samme Autoritet og paa samme Maade som anden Fattighjælp, og saa strider det naturligvis imod Grundloven at sige, at det ikke skal betragtes som Fattighjælp. En saadan Fiktion, hvorved man undtager Noget, som virkelig er Fattighjælp, fra at betragtes som Fattighjælp er naturligvis uilstedelig. En anden Sag er det, naar man kan henvise Sygeunderstøttelsen til andre Kasser, andre Autoriteter osv. Men hvad det Spørgsmaal angaar, der er Gjensstand for Lovforslaget, da kan jeg med al Unerkjendelse af de Betragtninger, som fremkom fra min ærede Ven, Medlemmet for Kjøbenhavns 6te